

[Chr. Christiansen.]

senere maatte blive oplyst, at den paa-gældende har gjort sig skyldig i unational Optræden.

Den højtærede Handelsminister anførte i Slutningen af sin Forelæggelsestale, at der kunde ventes en Række Love vedrørende de søfarendes Forhold, og jeg vil gerne takke den højtærede Minister for dette Tilsagn. Jeg understreger, at det efter min Mening vilde være meget ønskeligt, om der snarest muligt kunde skabes en Nyordning af Krigsulykkesforsikringen, og ligeledes, om Spørgsmaalet om Forbedring af Mandskabets Opholdsrum paa Skibe samt andre dertil knyttede Forhold kunde blive Genstand for væsentlige Ændringer. Det er efter min Mening meget paakrævet, at der sker værdifulde Reforme, hvis vi skal have Held til at gennemføre den Skibsfart, vi alle sætter Pris paa.

Endvidere vil jeg gerne benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Handelsminister, hvordan det gaar med Afviklingen af Laaneordningen for de søfarendes Paarørende, som Staten maatte gennemføre paa Grund af Forholdene i 1940. Jeg er vidende om, at det er et Spørgsmaal, som omfattes med stor Interesse, og der ventes med Opmærksomhed paa en Ordning af hele dette Spørgsmaal.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa det varmeste anbefale de to foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Kastrup Olsen: Naar man som jeg under Krigen har haft Lejlighed til at færdes blandt og tale med Søfolk, har man ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at det ikke var ofte, man hørte Udtalelser, hvori Sømanden gav Udtryk for Frygt for sit eget Vedkommende med Hensyn til Følgerne af den farefulde Gerning, han udførte. Hvad han derimod stadig gav Udtryk for, var Frygt for, hvordan det skulde gaa Hustru og Børn, hvis Skæbnen vilde det saaledes, at han skulde blive derude. Da Staten ved Loven af 20. Marts 1940 viste Forstaelse for de efterladte efter krigsforliste Søfolk ved at skænke den faldne Sømands Enke og uforsørgede Børn en aarlig Hædersgave, blev det hilst med Anerkendelse fra de søfarendes Side. At Loven blev sat ud af Kraft den 9. April 1940 for de Søfolks Vedkommende, der kom fra den anden Side Spærringen, var jo en direkte Følge af Besættelsen, og Hensigten med de to Lovforslag, der i Dag er til Behandling her, er at raade

Bod paa den Uret, der saaledes som Følge af Besættelsen blev gjort mod disse fra-værende Søfolk og deres Paarørende.

Til de enkelte Paragraffer vil jeg gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger.

I § 2 fastsættes Tidspunktet for, hvornaar Hædersgaven skal begynde at dreje i de Tilfælde, hvor man ikke kan fastslaa med Sikkerhed, hvornaar Dødsfaldet er indtraadt. Man gaar her frem efter Reglerne i Lov Nr. 264 af 21. Maj 1940 om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe. I denne Lov fastslaas, at Døden skal anses for at være indtraadt, naar et Tidsrum, der er tre Gange saa langt, som det normalt tager et Skib at udføre Rejsen, er udløbet. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde have været mere rimeligt, om man som Retningslinie havde anvendt Sømandslovens § 24, der fastsætter Dødsdagen til den Dag, da Skibet normalt vilde være fremme ved Bestemmelsesstedet. Naar man sammenligner Sømandslovens Bestemmelse med den Bestemmelse, der findes i Loven af 21. Maj 1940, vil man se, at Sømandens efterladte bliver daarligere stillet efter den sidstnævnte Lov, end de vilde være blevet efter den førstnævnte. Det er jo den sidstnævnte Lov, der i dette Tilfælde lægges til Grund for Beregningen, og det forekommer mig at være uheldigt; man burde efter min Opfattelse lægge Sømandslovens § 24 til Grund. Jeg erkender, at det kun er et mindre Spørgsmaal, jeg her rejser, men jeg synes alligevel, at det bør rejses, for det kan komme til at betyde noget for dem, der sidder tilbage.

I Forslagets § 3 bestemmes det, at for saa vidt en til Hædersgave berettiget Person maatte være afgaaet ved Døden paa det Tidspunkt, hvor Gaven første Gang kan komme til Udbetaling, vil Beløbet være at anvise en i Sømandsstændens almene Interesse virkende velgørende Institution. Jeg mener, at der her bør ske en Ændring, saa at der i Loven indføres en Bestemmelse om, at den optjente Hædersgave i de Tilfælde, hvor den til Hædersgaven berettigede var en Enke med uforsørgede Børn, altsaa Børn under 18 Aar, da skal tilfalde de uforsørgede Børn. Man maa erindre, at i et saadant Tilfælde da har Børnene mistet baade Fader og Moder, og da vilde det være urigtigt, om den optjente Hædersgave skulde tilfalde andre end de saa haardt ramte Børn.

Følger man den Regel, der nu foreligger, vil man komme ud for Tilfælde, hvor Børn takket være Besættelsesmagtens